

и отъ философитѣ бѣха се прѣдставили прѣдъ Александра, да му чеституватъ за това, та се надѣвалъ че сѣщото нѣщо щялъ да стори и Диогенъ отъ градъ Синопъ, който се случи тогазъ да живѣе въ Коринтъ. Но той малко му бѣше грижа за Александра, а си почиваше на едно мѣсто подъ слънцето наречено Кранионъ. За то Александръ рѣши да посети онзи чуденъ философъ, за когото бѣше чулъ толкозъ много. И като виде Диогенъ че много хора приближаваха до него, подстана малко като бѣше расположенъ, и хвърли единъ поглѣдъ на Александра; който слѣдъ нѣколко увѣрителни свидѣния отъ другитѣ хора рече му тѣй: „Азъ съмъ Александръ Великий.“ Добрѣ, каза Диогенъ. „Но, азъ съмъ Диогенъ циникътъ.“ Послѣ попита го Александръ дали се нуждаеше отъ нѣщо. А той му рече: „Да се отеглишь малко отъ слънцето.“ Прочее, казваха че тойзи отговоръ толкозъ много изобличи Александра, щото много се очуди за величието на Диогена, който го прѣзрѣ, а на ония, които бѣха около него и се присмиваха и смѣеха на Диогена, рече имъ тѣй: „Но азъ, ако да не бѣхъ Александръ, желалъ бихъ да бѣда Диогенъ.“ И като желаше да попита бѣсовъпрешателството дали т. е. биваше да расположи станиътъ си, за то дойде въ Делфи; но случи се щото на ония дни споредъ законътъ, не бѣше простено да се попита, та испърво прати и молеше бѣсовъпрешателката да стори споредъ жела-